

[elmosódott dátum]

Negyedik napja hajózunk édesvíz nélkül. Alattunk ijesztő mennyiségű tengervíz, fölöttünk a vakítóan kék égboltozat. A gyomrunkban sós hering meg savanyú káposzta lötyög, a torkunkban hasogató szomjúság. A káposztalé tart életben mindannyiunkat. A szél alatti oldalon egész álló nap egy szék formájú bokor totyogott jobbra és balra. Most egy helyben tipeg. Még reggel mászott elő a fedélközből, ahová a földdel teli kádakat állíttatta a kapitány. A kádakban különös növények sorakoznak. Ha kedvük szottyán, halk, a nagy gonddal kihúzott pezsgősdugó finom pukkanására emlékeztető hangot hallatva cuppantják elő gyökereiket a talajból, s lábként használva a göcsörtös nyúlványokat, odébb araszolnak. Egyik-másik úgy néz ki, ahogyan az otthoni fák, némelyik azonban egészen megdöbbenő alakot öltött magára: asztalt, széket, ágyat, festőállványt, kunyhót vagy éppen ketrecet formáznak. Akad, amelyik úszni is tud: kecses ívben veti magát a folyóba, átevickél a túlsó partra, hogy ott eresszen gyökeret. Csak a tengerbe nem mernek beugrani. Vélhetően félnék végtelenségétől, beláthatatlanságától. A tegnapelőtti vihar óta – a vándorló székbokor kivételével – amúgy is mind nyugton vannak. A tojástestű, a négyszárnyú és a háromfejű madarak ugyancsak megbékéltek, mióta eljárta haláltáncát a hajó. Most csöndesen szuszognak a kalitkákban. A szemétező lépegetők is megijedtek, két napja ki se dugják az orrukat a rakodótérből. Lassan ellepi a mocsok a fedélzetet. Kénytelen leszek újra fölsuvickoltatni a matrózokkal...

[olvashatatlan dátum]

A vitorlamester fölfedezte, hogy a különös szerkezet, amit az utolsó pillanatban csentünk föl a bárkára, kivonja a tengervízből a sót. Annyit vedeltünk, majd kipukkadtunk. Megöntöztük a növényeket is, a székbokor elégedetten visszaköltözött a kádba, miután a nyakába zúdtottunk egy vödör édesvizet.

A kormányos és a másodtiszt óráig vizsgálgatták a szerkentyűt, ami megmentett bennünket, de sem arra nem jöttek rá, hogyan működik, sem arra, mitől. Feltételezésük szerint organikus gépezet lehet.

A vitorlamester azt mesélte, álmában megszólította egy lány, akinek a hajában apró, villogó szemű rovarok laktak, orra helyén kígyó tekergőzött, ajkáról alvadtt vérrögök hullottak alá, s arra kérte, ha módjában áll, öntsön egy vödör tengervizet abba a nem mindennapi masinába, egy kancsót meg helyezzen el alatta. A gépnek nincs torka, tölcse vagy efféle nyílása, a vitorlamester mégis megpróbálkozott azzal, amit álmában tanácsoltak neki. A szerkezet alá tett egy kancsót, s ráöntött egy vödör vizet a gépre. A kancsó félig megtelt. Iható, sőtalan víz csillogott benne.

A kapitány ezek után csak a vállát vonogatja, szerinte kár értelmet keresnünk a szerafinai élőlényekben és tárgyakban. Azok nem a mi értelmünk szerint rendeződnek, nem a mi tudásunkra támaszkodva működnek. Azt hiszem, megint fején találta a szöveget. Ezért ő a kapitány.

[... 30., vasárnap, a déli forráság óráiban]

Reggel az atya misét celebrált. Ama hatalmas szerafinai krokodil, amely hazaindulásunk óta a tat jobb oldalán hever, súlyos láncokba verve, könnyeket ejtett a prédikáció hallatán. Egyből a harmadtiszt meséje jutott eszembe, aki furcsa jelenetet vélt látni még a szárazföldön, hetekkel ezelőtt. Elbeszélése szerint Delgado matróz szerelmeskedett egy szerafinai nővel az egyik pazar függőkertben. A kéj növekedtével mind szorosabban simultak egymáshoz, Delgado és a partnere, ami teljesen természetes, ám közben a végtagjaik zöldülni kezdtek és apró bőrlemezkek jelentek meg rajtuk, ami viszont már távolról sem megszokott. Midőn aztán a gyönyör csúcsára értek, mindketten megdermedtek, a fölül lévő Delgado gerince mentén remegés futott végig, a két emberfej néhány szempillantás alatt eggyé olvadt és hullófejé nyúlt, majd egyik percről a másikra a testük is összenőtt, a bőrükön pikkelyek keletkeztek, végezetül egy krokodil mászott le a kerevetről, amelyen percekkel korábban a szerafinai nő és Delgado üzekedett. A kapitány akkor úgy ítélte meg, a harmadtisztnek agyára ment a mérték nélkül fogyasztott pálinka, a misén zokogó krokodil láttán hallatán azonban kiengedte a kabinjából, ahová bezáratta. Szerencsétlen reszketett és szipogott, azonnal a kádba támaszkodott, hogy igyék némi szeszt. Sajnáltam őt. Évek óta hajóztunk együtt, nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna józanon, ám a tengerhez fölöttébb értett, bármikor rábíztam volna az életemet az óceánon. A szakácstól később azt hallottam, egy húzásra bevedelt egy egész üveg rumot.

A kapitány a mise végeztével a krokodilhoz lépett, hosszasan bámult a szemébe. Mikor visszatért szokott helyére, a kormány mellé, arcáról megrendülést olvastam le. Megparancsolta, hogy enyhítsenek a krokodil láncainak szorításán.

[kivehetetlen dátum]

Három hónapja hagytuk el Szerafinia kikötőjét. Nem tudom, vajon a bolond genovai él-e még. Megérdemli, hogy róla nevezzük el azt a hátborzongató földdarabot, amibe annyira beleszeretett, hogy képtelen volt elszakadni onnan. Hiába magyaráztam neki, miféle orbitális véletlenek sorozata nyomán jutottunk oda, s korántsem lehetünk biztosak, hogy valaha is megtaláljuk újra azokat a partokat. Az is kisebbfajta csoda, ha egyáltalán a hazavezető utat meglegljük, s lesz honnan visszatérnünk a meglepetések birodalmába...

Csak annyit felelt:

– Nem bánom, ha itt halok meg. Genovában, a feleségem szoknyájának biztos védelmében él és cseperedik a fiam, az utolsó Serafini. Ezért, tudom jól, nem hal ki a családom és nevem nem vész bele az idők óceánjába. Nyugodt szívvel maradok, első tiszt úr, drága barátom!

És maradt. Be akarta járni a világot, ahol a növények, ha úgy tartja kedvük, föl s alá mászkálnak, ahol az állatoknak több feje is van, vagy épp egyetlen egy sincs, ahol a szivárványt meglovagolják (bár ezt csak ő állította, rajta kívül ilyen egyikünk sem látott), ahol egynémely embernek a lába vagy a karja valamiféle szerkezetben végződik (kalapács, feszítővas, olló, ami jön), ahol a tevéknek agancsuk van, az egereknek hosszú, izmos lábuk, a kígyóknak tarajuk, a kakasoknak szarvuk, a tehéneknek hat pár lábuk. Jézusom!

– Én azt hiszem, ez itt a János pap országa – súgta fülembé, mikor elköszöntünk. – És én föl akarom mérni, át akarom élni!

Nem válaszoltam, csak szorongattam a kezét. Szégyelltem magam, amiért nem árulom el, hogy miközben búcsúzkodunk, a legénység éppen rakodik: szerafiniai egzotikumokkal pakolja teli a szkúnert. A kapitány nem akarta, hogy ez a szorgos gyűjtőmunka a genovai tudomására jusson, attól tartott, beárulna minket az Auubaubaubánál. Ámbátor nem tudtuk, az Auubaubauba a neve annak az ősz szakállú, lila fülű, a koponyájához aranszegecsekkel odaerősített ezüstlemezt viselő férfiúnak, vagy a rangja, abban mégis biztosak voltunk, hogy tekintélyes ember Szerafiniában, legalábbis a tengerparti városban, amire kikötőként tekintettünk, jöllehet a miénk kivételével soha egyetlen hajót sem láttunk arrafelé, szóval kétségkívül s joggal föltételeztük, hogy nem örvendezne, ha megtudná, mi mindent viszünk magunkkal. Mivel a szerafiniaiak tudomásunk szerint nem ismerik a hajózást, ijesztő és hihetetlen repülő masináik pedig legfeljebb egy-két mérföldet képesek megtenni, attól nem kellett tartanunk, hogy üldözőbe vesznek, miután fény derül a lopásra, amit a kapitány zsákmányolásnak nevez.

– Gondoljon csak bele, barátom: János pap országa! – sóhajtott föl Serafini. –

A legtöbben már régóta mesének tekintik. Erre mi belebotlunk. Megannyi érdekesség, megannyi csoda földje ez!

Most, ahogy írom ezeket, összeszorul a torkom. Meglehet, a habókos genovain töltötték ki bosszújukat a szerafiniaiak, amikor észrevették, mi mindent hoztunk magunkkal.

[... szerda, éjszaka]

Ha hazatalálunk, elmegyek Genovába és mesélek annak a fiúnak az apjáról. Talán följánlom neki, hogy segíték a nyomára bukkanni, kerítünk egy megbízható szkúnert vagy gyors járású brigget, netán teljes vitorlátatú barkhajót, azzal nekivágunk a végtelen tengereknek, kutatunk, keresünk elszántan és rendíthetetlenül, sohasem csüggedve, sohasem hátrálva meg, sohasem!

Igaz, egyelőre azt sem tudom, vajon hazajutunk-e...

[a dátumot egy paca takarja]

A hajóorvos aprócska férget vágott ki a vitorlamester füle mögül, arról a helyről, ami napok óta visketett neki, egyre elviselhetetlenebbül. A féreg alakja: akár egy fésű, hossza úgy félhüvelyk, a vastagsága: mint a féldénáros. Még fickándozott, mikor a doktor csipeszával előhúzta, aztán pár perc múlva szétporladt. Váratlanul, egyik pillanatról a másikra. Csak egy gyűszűnyi barna törmelék maradt utána. Érthetetlen...

[... péntek, este hat óra]

A mai napon a harmadtiszt vállából metélt ki undorító férgeket a doktor. Mint az ördög villája falusi búcsúk vándorpiktorainak képein, pontosan úgy festettek, és ezek is gyorsan porrá lettek napvilágnál. Valamennyien aggódunk és viszketünk. A legénység egyes tagjai, különösen a hajóács és a fedélzetmester arról sutyorognak, a tengerbe kellene vetni az összes szerafiniai istentelenséget, kezdve a lépegető növényekkel és az utóbbi éjjeleken emberi hangon zokogó krokodillal. Ha nem cselekszünk időben, mondják, végünk van!

– Delgado hangján bög, esküszöm! – bizonygatta a fedélzetmester (egy tagbaszakadt, alacsony homlokú almeriai) egész délután.

– Majd bőgsz te a saját hangodon, ha kiköttetlek, lator! – ripakodott rá a másodtiszt vagy tucatszor.

– Áthúzatlak a hajó alatt, ökör! – ordított le a kapitány a kormány mellől.

Én csak hallgattam, hallgatok. Serafini jár az eszemben. Vajon él még? S mi, mi meddig élünk? Sós hal, káposzta, érthetetlen gépezet segítségével tisztított tengervíz. Ez az életünk. Meg az áramlatok. S a szél. Ha jó, hazavezet. Ha nem, elkárhozunk. Holnap gyónni fogok az atyánál. És imádkozom a genovaiért.